

Arrest

nr. 167 518 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2016 houdende enerzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij maakte op 1 oktober 2015 het voorwerp uit van een vreemdelingencontrole en kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2016 maakte de verzoekende partij andermaal het voorwerp uit van een administratieve vreemdelingencontrole.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“de heer/mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾

Il est enjoint à Monsieur / Madame⁽¹⁾, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :

*Naam/nom: T.,
Voornaam/Vprénom;M.
Geboortedatum/dat de naissance: (...)1986
Geboorteplaats/ lieu de naissance:
Nationaliteit/nationalité: Marokko
In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS TM (xxx1986)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 10.01.2016*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les jours de la notification de décision/au plus tard le 10.01.2016

REDEN VAN DE BESLISNING/

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*Artikel 7, alinéa 1 : ,
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij doof zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

*Artikel 74/14 :
artikel 74/14 §3,1: er bestaat een risico op onderduiken
artikel 74/14 §3,3⁶: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument,*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen
PV nr. HV.43.LF.000123/2016 van de politie van zone K-L-M*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België“

Eveneens op 10 januari 2016 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾ :
A Monsieur / Madame⁽¹⁾, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :
Naam/nom: T.
Voornaam/prénom:M.
Geboortedatum/date de naissance: (...)1986
Geboorteplaats/lieu de naissance:
Nationaliteit/nationalité: Marokko*

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: TM (xxx1986).

*wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾,
sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.*

*De beslissing tot verwijdering van 10.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. verwijdering betekend op (²)
La décision d'éloignement du 10.01.2016 est assortie de cette interdiction d'entrée. l'interessé(e) le*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen.
PV nr. HV.43.LF.000123/2016 van de politie van K-L-M.*

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.
Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:
voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of □ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing werpt de verwerende partij een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. De verwerende partij stipt aan over een gebonden bevoegdheid te beschikken.

Anders dan wat de verwerende partij lijkt voor te houden werd het bestreden bevel niet enkel getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Er werd tevens ook toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling staat niet opgesomd tussen de gevallen waarbij de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij stipt aan dat in het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zij melding heeft gemaakt van haar broer die een regelmatig verblijfsrecht heeft in België. Ze heeft eveneens zijn telefoonnummer overhandigd. Hierop stipt zij aan dat zij een familiaal leven heeft in België. Zij is van oordeel dat de Belgische staat de verplichting had te onderzoeken of er in haar hoofde een positieve verplichting bestaat om haar gezinsleven te handhaven. Ze meent dat de verwerende partij ten dien opzichte een fair balance toets had moeten doorvoeren en ze stelt dat bij het lezen van de bestreden beslissing niet kan worden vastgesteld of de verwerende partij deze toets heeft gedaan. In de

bestreden beslissing wordt nergens melding gemaakt van het familie- en privéleven. Verder stelt de verzoekende partij dat ze ook nog een zus heeft in België. Ze verwijst naar het arrest Trabelsi t/ Duitsland van het EHRM.

Voorts stelt de verzoekende partij dat er eveneens een nauwkeurig onderzoek naar de omstandigheden van de zaak ontbreekt. Zo stelt de bestreden beslissing dat zij op heterdaad is betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen, terwijl dit volgens haar niet het geval is. Zij stelt dat ze werd gearresteerd naar aanleiding van de oproep van een controleur van de lijn, dat ze vervolgens werd verhoord en in verdenking werd gesteld. Op geen enkele wijze zou het proces-verbaal melding maken van het feit dat ze op heterdaad werd betrapt. Ze meent dan ook dat het gevaar voor de openbare orde onvoldoende wordt gemotiveerd en wijst erop dat het vermoeden van onschuld blijft gelden.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de motivering niet afdoende is omdat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het afdoende karakter van de motivering dient aldus beoordeeld te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In casu stelt de verzoekende partij dat er rekening diende te worden gehouden met haar gezins- en privéleven. Ter staving van haar gezinsleven verwijst zij naar het proces-verbaal dat werd opgesteld en waarbij ze verklaarde een broer te hebben. Verder stelt ze een zus te hebben in België en ze verklaart ook een privéleven te hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 januari 2016 verklaarde dat ze een familielid heeft in België met name een broer. Uit een verslag vreemdelingencontrole van 1 oktober 2015 blijkt dat de verzoekende partij toen verklaarde een zus te hebben in België.

Wat betreft het privéleven brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aan van een bestaand privéleven. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op een privéleven in België. Het vaag betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het gezinsleven wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu heeft de verzoekende partij noch met betrekking tot haar broer, noch met betrekking tot haar zus aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden zijn. Ze heeft zich enkel beperkt tot de mededeling dat ze een broer en een zus heeft in België. De verwijzing naar het arrest Trabelsi is in casu niet dienstig. De verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt. De zaak Trabelsi betrof een meerderjarig kind dat nog steeds bij de ouders inwoonde. In casu wordt er niets gespecificeerd aangaande de woonst van de verzoekende partij en wordt geen melding gemaakt van ouders in België.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met het begin van bewijs dat zij aanbrengt in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Aangezien de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij over een beschermenswaardig gezins- of privéleven beschikt in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan ze evenmin voorhouden dat de verwerende partij hieromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd.

In een tweede onderdeel van het middel meent de verzoekende partij dat niet afdoende werd gemotiveerd omdat verkeerdelijk wordt gesteld dat zij op heterdaad werd betrapt.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 10 januari 2016, blijkt het volgende: *“betrokkene werd op de bus gecontroleerd door het personeel van de Lijn. Betrokkene had geen ticket waarop de medewerkers van de Lijn hem wilden controleren. Betrokkene heeft zich hevig verzet. In dit verzet heeft hij één van de controleurs een trap tegen het been gegeven, waarop onze bijstand gevraagd werd.”* Vervolgens werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg en dit aan een persoon in een functie met een publiek karakter.

Het vermoeden van onschuld waarnaar de verzoekende partij verwijst, is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.

De Raad vestigt er de aandacht op dat het vermoeden van onschuld niet belet de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In casu stelt zich de vraag of de gemachtigde op grond van het onderzoek gevoerd door de politie kon stellen dat hij op heterdaad betrapt werd door de politie. Het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevindt zich niet in het administratief dossier. In het administratief dossier zit enkel een administratief verslag vreemdelingencontrole en uit dit verslag blijkt niet dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt. Bij de vermelding “heterdaad” staat “JA-NEE”. De verzoekende partij werd wel onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens slagen en verwondingen en uit de inhoud van het administratief verslag blijkt wel dat de verzoekende partij de controleur van de Lijn een trap tegen zijn been heeft gegeven. Los van de vraag of de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt, kon de gemachtigde zich wel baseren op de feiten zoals genoteerd in het administratief verslag vreemdelingencontrole om tot de vaststelling te komen dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou kunnen betekenen.

Hoe dan ook wijst de Raad er op dat het bestreden bevel niet enkel gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 3° doch ook melding maakt van artikel 7, eerste lid, 1°. Tegen deze laatste bepaling brengt de verzoekende partij geen argumenten aan. Deze wettelijke bepaling volstaat op zich reeds op het bestreden bevel te schragen, zodat de grieven van de verwerende partij met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° hoe dan ook niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel gericht tegen het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stipt aan dat er geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat de verwerende partij gekozen heeft voor de maximum duur zonder de redenen die haar hiertoe hebben geleid uiteen te zetten.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing houdt in dat aan verzoekende partij gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoekende partij op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoekende partij wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en omdat ze de openbare orde heeft geschaad.

Wanneer de gemachtigde de duur van het inreisverbod bepaalt, is hij verplicht alle relevante omstandigheden individueel te beoordelen en moet hij het evenredigheidsbeginsel in acht nemen. Hierbij dient zowel aandacht geschonken te worden aan de verzwarende omstandigheden als aan de verzachtende omstandigheden die aan het bestuur bekend waren. In casu heeft de gemachtigde enkel rekening gehouden met de verzwarende omstandigheden. Nergens blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met de verzachtende omstandigheden die hem bekend waren met name dat de verzoekende partij nog een broer en zus in België heeft.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2016 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU